

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 360.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e102763/facsimile.pdf> (tilgået 04. juni 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

være i Harmoni med § 23 i Udsætt. Jeg mener, at der er opstillet i Anordningen som almindelig Regel tre Tilfælde; nemlig at den Paagældende udsættes fra Eftersiden til Udbringningen, men har lovligt Forskud; i dette Tilfælde bestemmer Udsætt sig, hvad der skal gaae, eller at han udsættes uden lovligt Forskud, og i dette Tilfælde foreskriver 2de § 5 iste Paragraph, at han første Gang skal udsættes forløst og anden Gang skal afgives til 4 Aars stadig Garanti, som det i § 31 i Sammenhæng herder sigende vilde underbrage sig for Børnepligten". Jeg har hørt den Formodning, at det maa siges, at en Reaktionsfrist, som i de fleste Tilfælde er 5 og 9, var dragt saadanne Udsætt, som f. Ex. naar den Bekommede forekommer at anmode sig inden den i § 9 fastsatte Tid, og naar dette ikke grunder sig paa lovligt Forskud fra Bekommedes Side. Denne Formodning har lidt endel af sin Vægt for mig, navnlig derved, at § 16 indeholder en lignende Bestemmelse som § 9 og gjælder endelig for de lignende Tilfælde, nemlig naar der bejgøres Udbringelse med Udbringningen. Den Bekommede, som da faaer Udbringelse og efter Udbringelses-Tidens udsættes fra Eftersiden, skal ogsaa udsættes forløst, hvad enten han har hørt lovligt Forskud, eller ikke. Disse to Tilfælde ere paa en Saadant Maade sammen; men derfor kan det dog muligens være en Reaktionsfrist, at hinc Udsætt ikke er samme til at faae i § 9. Et dette lste Tilfælde, forekommer det mig derfor, at denne Bestemmelse vil være uafhængig af § 9; thi netop de, som nu første Gang skulle udsættes og som ere fødte i 1826, netop med Gensyn til dem kunde det tænkes, at de ved et eller andet Forskud ere forbrændte fra at gjøre den Anmodeelse, som § 9 foreskriver, eller fra senere at fremsætte sig for end Eftersiden's Afhjælpelse, og de skulle da være uafhængige foruds Udbringning, hvilken Virkning Udsætt kun tilføjer i andre Tilfælde den Udsættelse, som ikke er grundet paa, at Bekommede har hørt lovligt Forskud. Hvis det derfor ikke ligefrem er nogen Mangel ved Reaktionen, saa skal jeg tildele mig derom at fremsætte med et Forsamlingsforslag.

Ordet: Efter min Overbevisning er det ikke blot et forandret Udsætt, hvorved § 8 har gjenlevet den Bestemmelse af den Ragsbeskædret, som tidligere indholdtes i Forordn. af 27 Juni 1842 og som er gjentaget i de Udsætt til en Børnepligt-Anordning, der bære været Stændernes forslag, men det er en Forandring af sig selv. Jeg mener, at Forordn. af 27 Juni 1842 er altsidst har i sine Udsætt, og jeg tror altsidst hensigtsmæssigt, og jeg kan ikke foreslå mig, at der bør gjøres nogen Forandring her. Jeg har især iagttaget, at det kan være en Fejling fra Gensidens Side, at den har foreslået et saadant Tilfælde til § 8, som findes i Betændningen, og jeg har derfor ment, at naar det i § 4 og i § 9 tales om, at de i 1826 fødte ogsaa skulle være værnepligtige, saa var dette en exceptionel Bestemmelse, saa at de, naagt de havde overfrædet den Alder, hvort Børnepligten i Almindelighed tager sin Begyndelse, dog undtagelsesvis skulle udsættes, og jeg har fra dette Synspunkt altsidst mig berømt; thi naar man erklærer alle dem, som at have overfrædet Udbringingsalderen og som hvidt være fric for Værnepligten, for værnepligtige, saa gaar man dem (sa naar som muligt, og man har etragt dem, som ere fødte et enkelt Aar før og med som en Undtagelse. Derfor har jeg ogsaa troet, at naar § 5 blev som den var, da de, som vare fødte i 1826 burde sættes ved Siden af dem, som vare fødte i de foregaaende Aar, og gjøres til Gjenstand for Behandling efter Bestemmelserne i Forordn. af 23de Sept. 1848, men ikke behøvedes paa en foregaaende, frangende Maade. Derfor det berømt her erklæret, at § 8 har afsat i Doerrenstimmelse med Forordn. af 27de Juni 1842, og at Forordn. af 23de Sept. 1848 var bortfaldet, saa tror jeg, at det berømt vil blive holden, at de i 1826 fødte Personer, paa hvilke Børnepligten er forhen indført, bør være fric for denne Pligt, og at den alene kommer til at hælde paa dem, som have opnaaet 22 Aars Alder, efterat Anordningen er udføret, og at altsaa kan de, som ikke ere fødte end over 22 Aars Alder, eller de, der ere fødte i 1827, skulle behøvedes ved den foreskrevne Eftersiden. Naar den ærde Komitee her har berømt sig paa Forordn. af 23de Sept. 1848 som Gjenstand for sin

Forhandling af Ragsbeskædret, saa ser jeg dog et, hvortil denne Anordning, og som endog virkelig kunde lede til denne Mening, kunde gjere Forandring i det, som allerede er bestemt ved en ganske klar Bestemmelse.

Hvad § 9 angaar, da maa jeg erklære mig ganske enig med det, der er sagt af den ærde Ordfører om det Rangsfulde ved den hele Reaktionen af denne Paragraph. Jeg tror endog ogsaa, at den har uafhængige andre Mangler end de af ham udhævede; men jeg skal, da det erklæret, at den er uheldig redigeret, og jeg foreslæet maa antage, at det vil fremsætte et Forslag til den Forandring, ikke opfordre mig ved at fremføre de flere specielle Bemærkninger, som jeg kunde have at gjøre ved samme. Jeg skal kun bemærke, at jeg maa antage den hele Control, som er foreskrevet ved § 9 i Forbindelse med § 34, ser at være altsidst uafhængig og uafhængig af sig selv. Men naar det erklæret, at de Bestemmelser, som indholdes i Paragraphen, ikke ere hensigtsmæssige, saa ser jeg ikke, hvorefter man kan tilraade eller beslutte — hvad der nu maatte blive Forsamlingens Ogenstænd —, at man skal blive staende ved Paragraphen. Den Omstændighed, at man kan vente en Forandring af Ragsbeskædret, ser jeg ikke, kan have nogen Indflydelse paa, hvorefter Paragraphen for nærværende Tid bør redigeres. Naar man af denne og andre Grunde kunde ledes til det Resultat, at man ikke i Anordningen bør sponge Noget om, hvorefter Kullerne skulle føres og om Forsigtigheden til at anmode sig, men at det kunde overføres til Regeringen at udgive en Anordning derom. I og for sig, naar man antager, at den foreskrevne Mængde allerede er gaar over til Helst, kunde man antage dette for at ligge udenfor Regeringens Competence, da der maatte foreskrides Bestemmelser, der paalagde de Bekommede enten under Udbringelse eller anden Straf Udførelsen af disse Forsigtigheder; men jeg mener, at naar den nærværende Forsamling har ment, at der burde gjøres saadanne Bestemmelser, vil det kunne ligge foruden Autorisation for Regeringen til at træffe de fornødne Foranstaltninger i saa Henseende. Jeg tror, at det er det Hensigtsmæssige, Forsamlingen kan gjere, da det vistnok vil være meget vanskeligt her at lemme til et Resultat vedkommende. Hvortil det maa antages hensigtsmæssigt at overføre Kulleføringen til Kommunaltvæsenet, skal jeg ikke sige ved sit Vord, men jeg antager, at det vil blive et dyrt og besværligt Arbejde, der berømt paahvævede Kommunaltvæsenet, og jeg tror ikke, at man kan vente, at det vil blive udført med den Nødsnagelighed, med hvilken det er blevet udført af de Personer, hvem det hvidt har paaligger; men da dette vil blive Gjenstand for nærmere Overveelse, saa tror jeg, at Forsamlingen gjor rettet i ikke nu at gaae ind derpaa.

Hvad specielt angaar, at Valsten bør nedlægges, da forekommer dette mig at være altsidst uafhængigt. Jeg tror nemlig, at en Mængde af 5 Rbd. allerede vil være et temmelig højt Måst for den, der vil underbrage sig for Børnepligten, til at lagtage hvad der paaligger ham. Mere Gensid end de være til at fastsætte et Maximum og et Minimum. For de mere forværende vil nemlig en Mængde af 5 Rbd., og end mere af den 2 Rbd., være en saadan Uafhængighed, at Gensideten et vil opnaaet, og for de mindre forværende og for dem, som kunne formædet at have gjort sig høylige i Besømmelse af Mangel paa Kundskab til Anordningen, kan en saadan Mængde være altsidst berømt.

Derfor det fremsætte om en Reaktionen af Paragraphen, saa foresætter jeg, at man maa være berømt til at gjere de Grændsninger berømt, som man maatte finde Nødsnagel til, naagt de ikke ere forgrændede ved den foreskrevne Behandling, under hvilken et saadant Børn ikke er fremsættet. Under denne Forudsætning skal jeg altsidst mig fra at gjere de flere Bemærkninger, jeg allerede kunde have at gjere ved denne Paragraph.

Ræder: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at det ikke er antaget, hvem Valsten skal tilfalde. Overbunden er det ikke i hele Udsættet uafhængigt bestemt, hvilken Klasse Valstierne skulle tilfalde. Som det findes er det et Princip, at de Valstier, der vidteres ved Uafhængigheden skulle tilfalde Ragsbeskædret (især den Uafhængige Ragsbeskædret), hvorefter de, der vidteres ved Eftersiden, skulle tilfalde Ragsbeskædret. Som en Folge heraf kunde man tilføje, at Valsten skal tilfalde Ragsbeskædret. Hovortil maa jeg erklære mig ganske enig med den ærde Tale, som nylig satte sig, i at der burde bestem